

SKOKAN ROKU

Tento článek jsem se rozhodl napsat na základě událostí, které mne potkali v průběhu jara a léta roku 2016, ale tím opravdovým spouštěcím a motivačním mechanismem byla Lenka Štichauerová. Na oddílovém lezeckém soustředění jsme si hezky popovídali na terásce hospůdky v kempu v Ostrově a ona vzpomínala, jak se dřív vydávali oddílové ročenky a v nich napsané články od členů našeho oddílu se všemožnými zážitky. Přišlo mi to jako dobrá věc, které je škoda že se v dnešní době internetu už prakticky v našem oddílu neprovozuje. V tu chvíli jsem netušil, jak mne průběh léta namotivuje k tomu jeden takový článek napsat s doufáním, že nebude poslední a tradice se opět obnoví.

Rok 2016 začal slibně po lezecké stránce, průběh jara ovšem dal událostem úplně jiný ráz. Byl jsem označen za skokana roku, ale ne ze z počátku zjevných důvodů.

Letos jsme si s Pětou na jaře řekli, že poslední jarní lyžařskou (skialpovou) dovču oželíme a budeme se připravovat na sezónu lezeckou v teplých jižních krajích.

Koupili sme si tedy letenky z Berlína na Tenerife na začátku Dubna.

Do odletu jsme si ještě na plné pecky užívali zimních radovánek, protože nám bylo jasné, že až odletíme tak po návratu už se na lyže nedostanem.

Strávil jsem tedy parádní prodloužený víkend s Vlkem a bandou Pražských skialpinistů v Rumunských horách Retezat. Podmínky vyšli parádně, takže sme si prožili několik svých lyžařských orgasmů v prašanu každý den, několik dní po sobě.

Po návratu nastal shon a přípravy na odlet a následný pobyt na nejstarším a nejzelenějším ostrově Kanárských Ostrovů Tenerife.

V přípravách jsem se věnoval především shánění informací o lezeckých možnostech na Tenerife (jak sportovním, tak vícedélkovém lezení po vlastním) ale i o horských túrách (především informacemi o výstupu na nejvyšší horu Španělska El Teide 3 718 m.n.m). Komunikoval jsem s místními lezeckými oddíly a získal patřičné množství informací ke své spokojenosti.

V plánu jsme měli i serfovat (teda jenom já, Pěťa si měla číst na pláži knížku), to se nám ale z důvodu nedostatečného plánování (lezení mělo přednost) nepodařilo.

Ovšem noční výstup na Teide vyšel s rezervou až moc velkou (hodinu sme mrzli na vrcholu a čekali na východ slunce). Na Teide je totiž omezený počet návštěvníků a místa se musí rezervovat, což sme samozřejmě neudělali. Jako řešení jsme si zvolili brzké stávání na parkovišti (3:00) a noční výstup. Samozřejmě sme nebyli jediní, ale všechny sme předbíhali. :D

Lezení po skalách sme si jinak přednostně užívali a přejížděli ze sportovních (Arico) do horských oblastí s delšími cestami (Cañadas), nebo do oblasti která nás učarovala svým spárovým charakterem (Tabares).

Po návratu, jsme byli příjemně rozlezení a už už sme se těšili na prvního Máje, abychom otevřeli lezeckou sezónu v milovaném Adršpachu. Natěšení jsme dopoledne kráčeli Ádrem a u starosty zaslechli známé hlasy. Hle kamarádi se chystali na cestu Přeskokem na Velkého Konšela. Po chvíli váhání jsme se rozhodli navázat se za ně a tuto dávno vysněnou cestu si vylézt za nimi.

Byli jsme 4, totiž 2 páry. Já a moje Pěťa a kámoška Pafča s jejím klučinou Colem z Kanady. Cole si od lezení s námi sliboval, že si domů do Kanady (kam odlétal za týden) odveze silný zážitek z klasického pískařského lezení z Ádru. Nečekal, jak silný zážitek to bude. Lezlo nás 5, když jsem jako poslední odlézal ze štandu do jeskyňky u vyhlášeného přeskoku, přišlo mi divné, že se kluci nehecují.

Čekali na mě.

Odsekl jsem, že hned skákat nebudu, ale po chvíli rozhodování se Lukáš vzdal tohoto úkolu a opět mi ho přenechal. Nedokázal jsem odmítnout (tolikrát sem si přehrával jak to skočím) a navázal se na „první“ konec lana. Po dlouhém odhodlávání, mi moje drahá Pěťa, která se s Pafčou usadila na místě s parádním výhledem, tento skok odpočítala a já SKOČIL.

Jak jsem se bál, tak jsem skočil co to šlo. A to byla ta chyba. Dopadovou plošinku jsem přeskočil a naboural do zdi. Madla která se chytají, jsem měl u kolen a jak mi proletěla bolest pravou nohou tak jsem se neudržel a hodil tlamu do komína.

Celé to natočila Pafča a je to na youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=vD8nWhP6irE>

Doporučuji shlédnout se zvukem, dokresluje pohodu v Adršpachu za všech okolností... ;)

Po této nehodě jsem strávil téměř dva měsíce o berlích a veškerá jarní příprava přišla vniveč. Co se ale zrodilo v době rekonvalescence, to jsem nečekal že by se mohlo kdy zrodit.

Po sledu několika událostí jsem se kulhající přihlásil do para kurzu k Tomášovi Hochmanovi, že se pod jeho odborným vedením naučím v čase rehabilitací nové zábavě a to skákání z letadla s padákem.

Po teoretickém kurzu skákání, jsme si dali cyklodovču a odjeli vlakem za našima kolama (které nám dovezla kamarádka do Oravy na Slovensko, jelikož ve vlaku ČD již pro kola nebylo místo). Okolo Vysokých Tater jsme projeli, Velkou Fatru přejeli přes druhý nejvyšší vrchol a po přejetí Bílých karpát nás to v čechách přestalo bavit a po dojetí do Olomouce jsem frčeli vlakem domů.

Po základním kurzu to s lezením po tak dlouhé odlce a ještě s bolavou nohou bylo stále takové jalové (i přes proběhlé výše zmíněné lezecké soustředění v Ostrově, kde se nás sjela

zase pořádná parta lezců ze Škrovádu a pěkně sme zalezli). Rozhodl jsem se tedy vzít si pátek dovolenou a strávit prodloužený víkend na letišti ve Skutči na para soustředění s novými přáteli, kteří rozšířili můj okruh dobrých přátel. Za tento víkend jsem dosáhl na celkový počet 15 seskoků. Jak jsem v jádru bojácný člověk, tak bylo prvních 10 výskoků z letadla opravdu přemluvení se a zatlačení strachu do pozadí. Za nedlouho strach začal opadat a po pár seskocích bez uvolňovacího lana (padák jsem si uvolnil sám), strach ustoupil do pozadí.

O 14 dní déle následoval jeden další den skákání, tentokrát v Chrudimi. Jelikož jsem naslouchal rad svého instruktora a kamaráda Tomáše, a když to šlo tak jsem skákal, tak jsem se velkou rychlostí proskákal až k volným pádům během pouhých 5-ti týdnů, nebo-li třech „provozů na letišti“.

Kluci mě na letišti začali říkat Skokan roku, že takto rychlý postup se už dlouho nepamatuje. A na tomto základě jsem se rozhodl napsat tento článek. Jak jsem se dostal k nové další adrenalinové aktivitě, aniž bych si někdy myslel, že tohle budu dělat.

Honza Holec

Výstup žlebem při špatné viditelnosti

Orgasmus v Rumúnském prašanu

Hotel 2000 hvězd

Tenerife - Arico

Nejvyšší vrchol Španělska El Teide 3718 m.n.m.

Sestup z Teide

La Catedral - 3 délka

Komín jak v Ádru

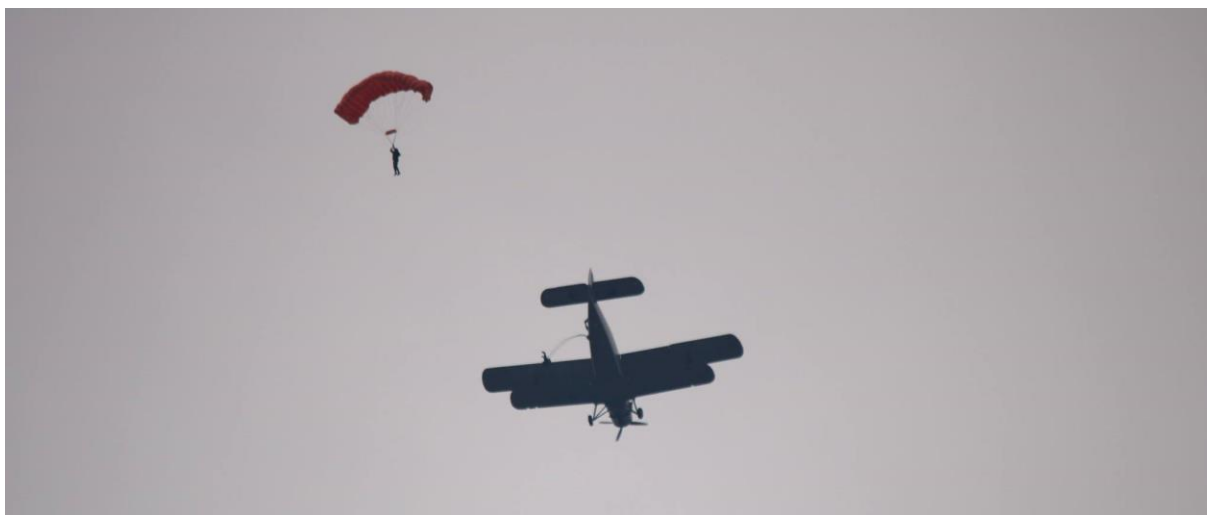
Žába v Tabares

První etapa rehabilitace

Sjezd z Velké Fatry

Skuteč-ný paraklub – foto Milan Horys